

[Nyrup Rasmussen]

»Til gengæld er vi nu omsider i en situation, hvor vi har mulighed for at løfte lidt på låget, nu er der ved at komme råderum for at indrette den økonomiske politik, så vi hjælper væksten i gang.«

Og lidt længere nede:

»Men i lyset af den gunstige stilling for betalingsbalancen er regeringen indstillet på at acceptere en moderat lempelse i forhold til finanslovsforslaget for 1993.«

Det, der er min pointe, er, at finanslovsforslaget ikke løfter lidt på låget, men trykker låget i med et ordentligt smæk og lidt til. Finanslovsforslaget udnytter ikke det økonomiske råderum, det indebærer afskedigelse af offentligt ansatte og vil netto være et bidrag til forøgelsen af arbejdsløsheden med 10.000 personer til næste år.

Derfor er det, jeg siger til finansministeren, at politik godt kan være underholdende, ikke mindst, når man hører finansministeren og især statsministeren indimellem, men politik skal altså også tages alvorligt, især når vi taler om økonomisk politik for 1993.

Derfor ville det være utrolig gavnligt – jeg forventer måske ikke et klart svar i dag, men så må det komme frem under de næste dages forhandlinger, også for at hjælpe finansministeren lidt – hvis statsministeren i dag kunne sige rent ud, om det finanslovsforslag, der blev fremsat i august 1992, er et finanslovsforslag, vi nu vil se fundamentalt ændret, så vi i det mindste nu står med en retningsangivelse fra regeringen om, at man er parat til en økonomisk politik, der positivt skaber nye job i Danmark i det år, der står foran os. Det ville hjælpe gevaldigt, også for opklaringen af de næste dages forhandlinger.

Lykketøft (S):

Statsministeren gjorde en del ud af, at skulle vi føre en mere ekspansiv politik, skulle vi i hvert fald sørge for, at grundforholdene i økonomien var i orden.

Det er jeg meget enig i. Vi skal passe på, at vi ikke gentager uholdbare eksperimenter som i 1986, hvor vi fik en voldsom vækst i beskæftigelsen, men hvor vi ikke havde betalingsbalancegrundlaget for det, og hvor vi ikke havde sørget for, at den vækst formede sig sådan, at vi undgik flaskehalsproblemer rundt omkring på arbejdsmarkedet. Vi skal altså tænke os me-

re om denne gang, men vi skal ikke tænke os langsomt om, vi skal tænke os hurtigt om.

I øvrigt har jeg egentlig været glad for, at hovedtendensen i åbningstalen og replikken fra statsministeren her i dag har været en bevægelse væk fra at prale af de forbedringer, man alligevel ikke har haft nogen særlig indflydelse på er indtruffet, og over til at tale om, hvad man kunne bruge det bedre grundlag til.

Vi har jo tidligere hørt meget om fra regeringen, hvordan den helt alene og mirakuløst havde fået vendt betalingsbalancen og statsfinanserne. Og vi har så stiltørdigt påpeget, at det med betalingsbalancen helt og fuldt kan henføres til ændringer i prisforholdene på olie og gas og væksten i den danske produktion af olie og gas. Men det bliver det jo ikke mindre reelt af, og det er præcis det, der giver os et solidt grundlag for nu at give beskæftigelsen et ordentligt spark opad.

Hvad angår det med statsfinanserne, har vi jo i Danmark – og det skal jeg sådan set ikke kritisere regeringen for – ikke som i Sverige sænket skattetrykket på et uholdbart grundlag. Der var lidt talmagi frem og tilbage med hensyn til, om det havde bevæget sig op eller ned. Én ting kan man dog sige med sikkerhed: Det er i hvert fald højere nu, end da jeg gik af som skatteminister i 1982.

Men jeg tror, man skal gøre sig meget klart, at det med at få skatterne ned ikke handler om et overbud under de store debatter her i salen med nogle generelle skattelettelser, som der ikke er grundlag for, for det fører frem til ideerne om brugerbetaling og nedskæring. Og det er ikke det, der er brug for i situationen, heller ikke beskæftigelsesmæssigt.

Men vi vil selvfølgelig alle sammen være utrolig glade, hvis vi kunne være med til at skabe den vækst i beskæftigelsen og den stadig større produktivitet både i privat og i offentlig virksomhed, som i anden halvdel af 1990'erne kunne give plads til en lavere skat for os alle sammen, uden at vi af den grund skulle skære velfærdssamfundet ned til sokkeholderne.

Når det er sagt, vil jeg gerne gøre bare et enkelt sæt bemærkninger om Socialdemokratiets holdning til den offentlige sektor. Også hvad det angår, synes jeg man måske kunne høre en tendens til tilnærmelse. Det er jo ikke så forfærdelig længe siden, at det var en officiel, meget håndfast doktrin fra den borgerlige